

REPORTAGE NEUROSIMULATOR GEEFT HET LEVEN VOOR EEN DEEL TERUG

◀ Thies van Asseldonk, Geert-Jan Rutten, Astrid Hennissen en Sonja van Gils. FOTO JORIS BUJIS/PIX4PROFS

In een rolstoel naar het ziekenhuis, lopend eruit

Het ETZ is het eerste ziekenhuis in Nederland dat een nieuw type neurostimulator heeft geplaatst. Parkinsonpatiënt Astrid Hennissen (60) was gisteren de eerste die hem kreeg. Tot haar grote plezier.

Renske Braspenning
Tilburg

Twee elektrische draden die vanuit de hersenen naar een batterij (neurostimulator) onder het sleutelbeen lopen. Zo ziet een DBS (deep brain stimulator) eruit.

Klachten verminderen

Voor mensen met de ziekte van Parkinson kan het een uitkomst zijn om hun klachten te verminderen. Zo kwam ook parkinsonpatiënt Astrid Hennissen in aanmerking voor de DBS-operatie. Het apparaat geeft een groot deel van haar leven weer terug: „Je wereldje wordt heel klein en nu kan ik weer van alles plannen.” De DBS bestaat al een aantal jaar, maar het voordeel van het nieuwe type is dat de batterij langer meegaat. Voorheen moesten patiënten om de drie tot vijf jaar

terugkomen om de batterij operatief te vervangen.

Dikke tong

Nu kunnen patiënten - door een soort halsband die ze omhangen - de stimulator zelf draadloos opladen, net zoals dat bij een mobiele telefoon gaat.

Hierdoor hoeven ze pas na vijftien jaar weer onder het mes, wat vooral voor jonge patiënten voordelen met zich meebrengt.

Daarnaast kan het nieuwe type ook informatie registreren vanuit hersenen. Hierdoor kunnen artsen - in combinatie met de klachten van de patiënt - een betere behandeling geven.

Twee weken geleden is Hennissen onder narcose gegaan om het apparaat te laten plaatsen en nu ging de stimulator voor het eerst aan. Met verpleegkundige Sonja van Gils was ze hele ochtend bezig met het afstellen.

Astrid Hennissen: „Het is toch

wel raar, want opeens wordt er een schuifje verschoven en dan heb je het idee dat je met een dikke tong spreekt.” Door middel van een telefoon, die ze van het ETZ heeft gekregen, kan ze via een app de neurostimulator instellen.

„Als je hem hoog genoeg zet stimuleer je delen van de hersenen waar je niet wilt zijn”, vertelt neuroloog Thies van Asseldonk. Hierdoor had Hennissen bijvoorbeeld het idee dat ze met een dikke tong sprak.

„Bij ieder persoon moet je de plek in de hersenen vinden dat de minste bijwerkingen geeft en het meeste effect”, legt van Asseldonk uit.

Pak die rolstoel maar

Als het afstellen goed is gelukt kan dat het leven van een patiënt veranderen: „Vanochtend zei ik

Dit is echt een behandeling van de toekomst

– Thies van Asseldonk, neuroloog

tegen mijn wederhelft: ‘Pak die rolstoel maar.’ Ik kon nog geen stap zetten, maar zometeen kan ik lopend het ziekenhuis verlaten”, vertelt Hennissen.

Medicijnen

Wat voor Hennissen de uiteindelijke reden was om voor een DBS-operatie te gaan, was de kwestie rondom de medicijnen. „Ik zat aan het plafond van mijn medicatie. Al slikte ik twaalf pillen, het werkte niet meer”, zegt Hennissen.

Dat is nu veranderd. Ze moet nog steeds wat pillen slikken, maar een stuk minder en ze werken in combinatie met de stimulator een veel groter deel van de dag.

Andere ziektes

De DBS kan naast Parkinson ook voor andere ziektes worden ingezet. Denk aan: Gilles de la Tourette, bepaalde dwangstoornissen, vromen van depressie, en zelfs een klein deel van mensen met epilepsie.

Er zijn nog veel onderzoeken gaande, maar de DBS zal voor steeds meer patiënten een oplossing bieden. „Dit is echt een behandeling van de toekomst”, zegt Van Asseldonk.

Kapelletje staat er weer piekfijn bij

Bankjes, nieuw hekwerk, paden: alles rondom de voormalige kerkhofkapel van het klooster Koningsoord in Berkel-Enschot was in orde. Behalve de kapel zelf: „Je zag de kleur van de tegels niet meer.”

Rudolf Robben
Berkel-Enschot

Dat was een doorn in het oog van buurtbewoner Theo Vugts. Hij loopt regelmatig voorbij het kapelletje, dat vroeger op het kerkhof van het klooster stond. „De plantenbak was een wildernis en vogels hadden nestjes gebouwd op het Christusbeeld.” Maar er was één probleem: waar is de sleutel van het toegangshek? Vugts haalde Ad Hultermans erbij omdat die meer weet van de historie van het klooster. Maar ook hij had geen sleutel en wist niet wie wel. „Toen hebben we de scharnieren maar van het hek losgeschroefd”, vertelt Hultermans.

We zijn nu bezig een haag geplaatst te krijgen, dan krijgen we een echt parkje

– Ad Hultermans

Het resultaat is dat het rood van de tegels in de kapel weer zichtbaar is, het Christusbeeld weer wit en de plantenbak gevuld met bloemen. En tot hun verrassing kwam de sleutel alsnog boven water: hij bleek toch bij iemand te liggen. „Daardoor konden we in de opslagruimte in het kapelletje. Daar kunnen we nu wat dingen neerzetten, zoals de mozaïektegels die vroeger op de graven van de zusters stonden en sinds hun vertrek bij het beeld in de kapel stonden. En we hebben nog twee stukken hekwerk van de oude kloostermuur.”

Maar wie denkt dat het daarmee ‘eind goed, al goed’ is, heeft buiten de twee mannen gerekend. Hultermans: „We zijn nu bezig een haag geplaatst te krijgen. Er staat een hek maar dat eindigt in niks. Als we een haag hebben, krijgen we echt een parkje.”

▲ Theo Vugts (links) en Ad Hultermans. FOTO BD